

РЕШЕНИЕ

№ 4874

гр. София, 18.07.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 28.04.2017 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Татяна Михайлова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1775** по описа за **2017** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Националния съвет по цени и реимбурсиране на лекарствените продукти, чрез пълномощник, срещу решение № 8006/30.09.2016 г. по НАХД№ 14801/15г. на СРС, НО, 4-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № НП-026/01.07.2015г. на председателя на Националния съвет по цени и реимбурсиране на лекарствените продукти, с което на „А. Ф. д.о.о.” /”А. Р. д.о.о.”/ е наложена имуществена санкция в размер на 5000лв., на основание чл. 289, ал.2 от Закона за лекарствените продукти и хуманната медицина /ЗЛПХМ/, вр. с чл.43, ал.4 от Наредбата за условията, правилата и реда за регулиране и регистриране на цените на лекарствените продукти.

Касаторът твърди в жалбата си, че въззивният съд се е произнесъл по недопустима /просрочена/ въззивна жалба. Счита, евентуално, че въззивното решение е незаконосъобразно и неправилно, тъй като неправилно СРС в мотивите си е тълкувал различните дати в НП и е направил неправилни изчисления на сроковете за подаване на заявлението за промяна на утвърдена цена и т.н. На следващо място, се твърди в жалбата , че СРС не е изчерпал възможностите за изясняване самоличността на

актосъставителя - чрез събиране на допустими и годни доказателствени средства. На последно място, приема се за неправилно тълкуването относно компетентността на издалия НП АНО, като се счита, че е налице надлежно упълномощаване на издателя на акта със заповед, представена по делото. Като се твърди, че НП е правилно и законосъобразно издадено, се иска отмяна на решението и вместо него – постановяване на друго, с което да се потвърди НП.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва касационната жалба, моли за отхвърлянето ѝ и претендира разноски. Представя писмени бележки в определения от съда срок.

Представителят на СГП дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като съобрази доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства, извърши проверка за законосъобразност на обжалвания съдебен акт, намира, че касационната жалба е допустима - подадена от надлежна страна в процеса, в 14-дневния преклузивен срок за обжалване /по чл. 211, ал.1 от АПК вр. чл. 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН/ и срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да се произнесе по жалбата, СРС е приел от фактическа страна, че „А. Ф. д.о.о.” /”А. Р. д.о.о.”/ е притежател на разрешение за употреба на лекарствен продукт Е. powder and solvent for solution for injection 45 mg x 1, включен в Приложение № 1, 2 и 4 на Позитивния лекарствен списък /П./; че с Решение № Н.-2509/24.01.2014г., влязло в сила и вписано в публичния регистър на П. на 21.03.2014г., е утвърдена цена на производител в референтна държава в размер на 708,75лв. на сочения лекарствен продукт, вписана в Приложение № 4 на П. на 21.03.2014г. Констатирано е било от длъжностното лице при НСЦРЛП, че в законоустановения 6 месечен срок от утвърждаване на цената на лекарствения продукт дружеството-касатор не е представило в НСЦРЛП заявление за промяна на утвърдената цена. При извършената служебна проверка на референтна цена на производител към дата 31.03.2015г., е констатирано нарушение извършено на 01.04.2015г. и е съставен АУАН, след което и НП, с което на дружеството е наложена санкция в размер на 5000лв.

За да отмени НП, след извършена служебна проверка за законосъобразност, СРС е приел, на първо място, че при издаване на НП е допуснато съществено процесуално нарушение, накърняващо правото на защита на санкционираното лице, изразяващо се в погрешно определяне и визиране на датата на извършване на нарушението, приета от АНО за 01.04.2015г.

На следващо място, въззивният съд е приел, че АУАН е съставен от неустановено длъжностно лице, а НП № НП-026/01.07.2015г. - издадено от некомпетентен административнонаказващ /АНО/ орган, противно на формалните изисквания на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, връзка чл.295 ал.3 връзка чл.296 от ЗЛПХМ.

По изложените съображения, при констатираните по-горе нарушения, СРС е отменил НП без да се произнася по възраженията по същество – осъществен ли е съставът на административното нарушение.

Касационната инстанция намира въззивното съдебно решение за правилно постановено.

Съгласно чл. 289, ал.3 от ЗЛПХМ /нова - ДВ, бр.102 от 2012 г./, нарушенията по чл. 289, ал.1 и ал.2 от ЗЛПХМ се установяват с актове, съставени от длъжностни лица, определени от председателя на НСЦРЛП по чл. 258, ал.1 ЗЛПХМ, а наказателните

постановления се издават от председателя на НСЦРЛП по чл. 258, ал.1 от ЗЛПХМ или от оправомощен от него член на НСЦРЛП.

СРС правилно е констатирал противоречие на горните разпоредби и на чл.57 ал.1 т.3 от ЗАНН при отразяването в АУАН от 08.06.2015г. и в НП на имената на съставителя на АУАН - Т. М. Д. на длъжност гл.експерт в Дирекция "Аналитични дейности и контрол" – НСЦРЛП, и М. В., и двете оправомощени на основание чл. 289, ал.3 от ЗЛПХМ със Заповед № РД-10-5/15.01.2015 г. на председателя на НСЦРЛП да установява административни нарушения по чл. 289, ал. 2 от ЗЛПХМ. В същото време, в нарушение на императива на чл.57, ал.1, т.1 от ЗАНН, НП № НП-026/01.07.2015г. е издадено от лице, различно от председателя на НСЦРЛП, чието име и длъжност не са посочени като вместо него е отразено името на председателя на НСЦРЛП, който обаче не е положил подписа си. Правилно СРС е достигнал до извода за нарушаване на административнопроизводствените правила и на правото на защита на административно-наказаното лице.

На следващо място, правилно въззивният съд е установил и противоречие между констативната част на АУАН и НП, от една страна и разпоредбата на чл.43, ал.4 от НУПРРРЦЛП, чието нарушение се твърди от АНО. Съгласно чл. 289, ал.2 от ЗЛПХМ, притежател на разрешение за употреба, който не изпълни задължение, определено с наредбата по чл. 261а, ал. 5, се наказва с имуществена санкция от 5000 до 10 000 лв., а при повторно извършване на същото нарушение - с имуществена санкция от 10 000 до 20 000 лв. Според разпоредбата на чл.43, ал.4 от Наредбата за реда и условията, правилата и реда за регулиране и регистриране на цените на лекарствените продукти /НУПРРРЦЛП/, при наличие на промяна на цените на лекарствен продукт по ал. 2, посочени в декларация-справката по чл. 33, ал. 2, при която цената на производител по чл. 8 е по-ниска в сравнение с цената на производител, въз основа на която е била образувана цената на лекарствения продукт, с изключение на лекарствените продукти, разрешени за употреба по реда на чл. 11 ЗЛПХМ, притежателят на разрешение за употреба или упълномощен негов представител не по-късно от шест месеца от датата на утвърждаване на последната цена на лекарствен продукт представя пред Съвета заявление за промяна на утвърдена цена. Заявлението се подава в месеца, през който изтича шестмесечният период. За лекарствените продукти по чл. 34, ал. 1 заявлението се подава в срока за еднаквия или подобния лекарствен продукт по чл. 214 от ЗЛПХМ. Следователно нормата на чл. 43, ал.4 от Наредбата, съдържа имплицитно задължение на притежателя на разрешението за употреба да следи за наличието на промяна в най-ниската цена на производител в съответната държава.

Тъй като е открита в публичния регистър на П. по-ниска референтна цена, налице е било задължение по член 43, ал.4 от НУПРРРЦЛП и това задължение е следвало да се изпълни според визираната норма в срок не по-късно от шест месеца от датата на утвърждаване на последната цена на лекарствения продукт. Това е датата на влизане в сила на Решение № Н.-2509/24.01.2014г., влязло в сила и вписано в публичния регистър на 21.03.2014г. Съгласно член 43, ал.4, изречение второ от Наредбата, заявлението се подава преди изтичане на шестмесечния срок по изречение първо. От значение е изчисляването на шестмесечния срок, след изтичане на който задълженото лице при липса на активно поведение – подаване на заявление, би извършило административно нарушение.

К. състав намира за правилни изводите на СРС, че административнонаказващият орган

неправилно е приел за дата на нарушението 01.04.2015 г. и по този начин е нарушил изискването на член 42, т.3 от ЗАНН за прецизно посочване на дата на нарушението при съставянето на АУАН, съответно на член 57, ал.1, т.5 от ЗАНН при съставяне на НП. Предвид това правилни и обосновани са изводите на въззивния съд, че наказателното постановление е следвало да бъде отменено.

Касационната проверка по чл. 218, ал.1 АПК вр. чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН не констатира сочените в касационната жалба пороци. При извършената по чл. 218, ал.2 АПК вр. чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН служебна проверка, касационният състав намира решението на въззивния съд за валидно, допустимо и правилно. Предвид това, същото следва да бъде оставено в сила.

Ответникът по касация претендира разноски за адвокатско възнаграждение, но такива в настоящото производство не се присъждат съгласно ТР № 2/2009г. на ВАС.

Ръководен от изложените съображения, на основание чл. 221, ал.2, пр.1 от АПК вр. чл. 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 8006/30.09.2016 г. по НАХД№ 14801/15г. на СРС, НО, 4-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.